

Poté co utekl,
přišel domů jen jednou,
a bylo to až po 15 letech.
Bylo to dlouho poté,
co se stal osvěceným,
když se vrátil, to už měl
mnoho žáků.
Teprve pak se jeho rodina
dověděla o jeho osvěcení.
Jen svou rodinu
krátce navštívil.
Nebylo to proto,
že by byl prázdný a necitlivý.
My to víme z Jeho příběhů.
Jednou viděl hromadu kostí.
Na jedné straně byly tmavé
a na druhé světlé.
Zeptal se svých žáků,
proč je to tak.
Řekli, že ty tmavší kosti
jsou kosti žen.
Ty světlé jsou mužů.
Ženy rodí děti.
Mají každý měsíc menstruaci.
Jsou slabší na těle i na duchu.
Jejich kosti se po smrti
rozkládají rychleji a tmavnou.
Muži jsou fyzicky silnější.
Jejich kosti zůstávají světlé.
Když Šákjamuni
vyslechl ten příběh,
projevil úctu
tmavším kostem.
Hlasitě plakal.
Jeho žáci byli šokováni,
a řekli: „Vy jste Buddha?
Proč pláčete
a klaníte se kostem?“
Šákjamuni řekl,
že mu přišlo líto
všech matek na světě.
Zažily těžké časy.
Litoval ženy v tomto světě.
Pracují tak tvrdě,
aby vychovaly světu děti,
starají se o rodiny,
budují své domovy,
a obohacují svou zemi.
Umožňují mužům,
aby bezstarostně

uskutečňovali velké činy.
Obětují se duchovně
i fyzicky. A když zemřou,
z jejich kostí se stane toto.
Jsou slabé i během života.
Šákjamuni byl tak dojat,
že plakal.
Hromádka kostí Ho tak
hluboce dojala,
a přiměla Ho k pláči.
Nemyslím si, že byl necitlivý.
Proč byl tedy schopen
utéct a opustit
svou manželku a dítě?
V tom čase byly jeho děti
jen dva roky,
což je nejroztomilejší věk.
Jeho žena byla pověstná
jako velká kráska –
elegantní a ctnostná.
Vyrůstala v bohaté
a vznešené rodině.
Měla velmi dobrou povahu.
Aby byl schopen
vzdát se takového života,
musel být Šákjamuni
skutečně odvážným mužem.
Nepřemýšlel o své rodině.
Byl důležitým mužem,
ne jako my obyčejní lidé,
kteří nemají co na práci.
Nikoho nezajímá,
jsme-li živí nebo mrtví,
jsme-li doma,
či se staneme mnichem.
Jen málo lidí se stará.
On byl princ, budoucí král,
muž vysokého postavení.
Opustil nejen svou rodinu
ale vzdal se i celé země.
Vzdal se své ženy i syna.
Byl to velice statečný muž.
Byla to ale
jeho velká moudrost,
která Mu dávala odvahu.
Většina z nás má tato
triviální emocionální pouta,
která nemohou odložit.
Myslíme si, že bez nás
svět skončí,

a proto se musíme
postarat o to a tamto.
Navážeme s tím člověkem
vztah a řekneme mu ahoj.
Přibíráme si
tuto zodpovědnost
a vykonáváme tuto úlohu.
Nemůžeme vidět sami sebe
jako nedůležité. Neumíme si
představit, že svět může
pokračovat bez nás.
Slunce bude dále vycházet.
Vyjde ráno a zajde večer.
Vše bude bez nás
fungovat stejně.
Skutečně, není snadné
se něčeho vzdát.
Někdy máme tašku,
kterou používáme.
Zdráháme se ji dát
někomu, kdo ji chce.
I kdybych to byla já,
kdo by si ji chtěl půjčit,
přemýšleli byste dvakrát.
Ptali byste se, proč chci vaši?
Proč vaši?
Proč ne jeho? Proč?
Zdráhali byste se dát ji pryč.
Nemůžeme dokonce odložit
nebo vyhodit staré brýle,
natož rodinu, zemi nebo trůn.
Bez ohledu na to,
jaký člověk byl Šákjamuni,
jeho odvaha byla výjimečná.
Není divu,
že se stal Buddhou.
Není to snadné, že?
(Ano.)
Já si také nemyslím, že je to
snadné. Neudělala bych to.
Kdybych byla jím,
nevzdala bych se toho všeho.
Většina z nás chce
postavení, moc, bohatství,
nebo alespoň prestiž,
nebo ty malicherné emoce.
Obáváme se pomluv,
názoru ostatních,
kritiky a neúcty. To je vše.
Ale bez nás by ostatní

mohli vést lepší život. Já si to opravdu někdy myslím. Ale někteří lidé by nám chyběli. Můžeme-li jim pomoci, můžeme se o to pokusit. Nemůžeme-li, nevaď. Kdybychom na tom trvali, mohli bychom jim způsobit potíže. Během 15 let po jeho osvícení, vysvobodil Šákjamuni mnoho cítících bytostí. Pak teprve navštívil své příbuzné a přátele. Proč se nevrátil dříve? Nechyběla Mu jeho rodina? Chyběla? Ano. Dřívější návrat by Mu způsobil potíže. Jeho touha tehdy nezmizela. Nebyl zcela v klidu. V Au Lac (Vietnam), je pravidlo, že mniši nemohou prvních 5 let svého mnišství navštěvovat své rodiny. Až potom je může rodina nebo přátelé navštívit. Když je přijde někdo navštívit, je přítomen jiný mnich nebo mniška, pro případ, že by s nimi zamával sentiment. Dopisy od příbuzných a přátel nejdříve čte opat, aby se ujistil, že se nejedná o žádný milostný vztah. Pravidla jsou pro mnichy z Au Lac přísnější. Mnich musí žít v naprostém odříkání. Přesto jsou snadno ovlivnitelní, jakkoliv odhodlaní jsou. Chtějí duchovně praktikovat, vůlí i rozumem. Přesto, i s takovou ochranou,

zaváhají. Šákjamuni Buddha se tedy vzdal všeho a sám praktikoval asketismus, dokud nedosáhl osvícení. To je velice těžké udělat. Myslím, že Šákjamuni a Ježíš Kristus se v tomto světě vzdali všeho do takové míry, vzdali se všeho najednou na 10 let. Stejně to bylo s Ježíšem Kristem. Nenavštívil svůj domov více než 10 let. Jednoho dne Ho jeho matka a příbuzní šli navštívit. Někdo Mu to oznámil: „Mistře, vaše matka a příbuzní jsou zde.“ Bez zachvění řekl: „Kdo je moje matka? Kdo jsou mí příbuzní? Jen ti, kdo se mnou duchovně praktikují a sdílejí mé ideály, to jsou moji příbuzní.“ Řekl zcela klidný. Prakticky stejné to bylo se Šákjamuni Buddhou. Když šel domů, jeho otec plakal: „Synu, královský synu, proč odcházíš? Prosím, vrať se domů.“ Co na to odvětil? Upozornil svého otce: „Dosáhl jsem buddhovství. Prosím, nazývej mne žijícím Buddhou, ne královským princem.“ Znamená to, že byli chladní? Že ke svým rodinám nic necítili? Ne, jen to vše překročili. Pohled do jakéhokoliv kouta tohoto světa jim vyprávěl tajemství stvoření, že lidé přišli spolu kvůli příčinným vztahům.

Nebylo to nic velkého. Nynější matka může být sestra nebo syn v příštím životě. Pokud nebudeme mít tento osvícený pohled, budeme svázáni triviálními emocemi a předsudky. Naše uvědomění zůstane v té oblasti. Nebudeme se schopni otevřít jiné myšlence a změnit svůj úhel pohledu. Nebudeme schopni dosáhnout pravé realizace. To je důvod, proč se cítící bytosti topí v utrpení, vše proto, že nevidí daleko a vysoko. Jejich pohled je úzký a omezen na okolí. Jako žába, žijící ve studni. Ze studně vidí jen kulatý výsek oblohy, jako když otevřete studni. Nezná svět želvy, která zná velký oceán, suchou zem, a vidí celou oblohu. Kdyby řekla želva žábě: „Ten tvůj svět není nic. Opusť svůj svět. Pojď se mnou na větší místa,“ žába by se mohla smát, a dívat se na želvu svrchu. Mohla by si myslet, že je želva pomatená. Skutečně existuje vyšší a větší svět.